

РЕШЕНИЕ

№ 2397

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **576** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на З. Л. Х., ЛНЧ 70000768141, гражданин на А., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС срещу Решение № УПВР-17 от 05.01.2021г. на Интервюиращ орган Държавна агенция за бежанците(ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал.1, вр. чл.13, ал.1,т.1-3 от ЗУБ е отхвърлена като неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се поддържа, че обжалваното решение е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, необосновано и в противоречие с приложимия материален закон - отменителни основания по смисъла на чл.146, т.3 и т.4 от АПК. Навеждат се доводи, че административният орган не е преценил всички относими факти и обстоятелства, свързани с личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави и не е обсъдил в цялост доказателствата, събрани в хода на производството, в нарушение на чл. 4, §3,б.“а“ от Директива 2004/83/ЕО и на чл. 9, ал.1,т.3 от ЗУБ. Развиват се подробни съображения в тази насока. Заявено е искане да се отмени обжалваното решение и преписката да се върне на административния орган, за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. От приложената в цялост призовка се установява, че жалбоподателят е напуснал самоволно общежитието на отдел „ПМЗ-кв.Военна рампа“, [улица], на 03.02.2021г. На основание чл. 137, ал.5 от АПК,

на таблото на съда е поставено съобщение до жалбоподателя в продължение на 7 дни, за насроченото съдебно заседание.

Отвeтникът - Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Представя Докладна записка № РД 09-ВР-204/03.02.2021г.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява заключение за законосъобразност на оспорения административен акт.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице-адресат на оспореното решение и срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

От приложената административната преписка се установява, че жалбоподателят е подал молба за международна закрила вх. № РД 09-ВР-1797/17.12.2020г. на РПЦ-С., отдел „ПМЗ-Военна рампа“ към ДАБ. Самоличността му е установена въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ, в която е декларирали, че се казва З. Л. Х., [дата на раждане] в провинция К., А., гражданин на А., семейно положение-неженен. На същата дата е съставен регистрационен лист (преведен на език дари, който лицето е заявило, че разбира), в който е посочено, че по религия е сунит, образование-начално, без професия, език, който владее – пашу, дари. Жалбоподателят е запознат със декларацията по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ и рег.лист на език, който владее-дари и са подписани от него, от преводач и от съответното длъжностно лице. На същата дата жалбоподателят е получил срещу подпис копие от Указания относно реда за подаване молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България в превод на език дари, ведно със Списък на организации, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС, всички преведени на език дари. На същата дата, на чужденеца е направена Евродак дактилоскопна карта.

Със заповед рег. № 1270/27.11.2020г. на основание чл.44, ал.1 и ал.13 от ЗЧРБ е разпоредено принудително настаняване на жалбоподателя в звено за краткосрочно настаняване в СДВР към Д“Миграция“ за срок от 30 дни.

Със Заповед № РД 05-781/09.12.2020г. на председателя на ДАБ е определена А. К. В., на длъжност мл.експерт в РПЦ-С. за интервюиращ орган, която на 17.12.2020г. е провела интервю с жалбоподателя в присъствието на преводач, на език пашу, обективизирано в Протокол рег. № УП-6623/17.12.2020г. Протоколът е подписан от чужденеца, от преводача и от дл. лице, провело интервюто. В заключителната част на интервюто е отразено, че същото е проведено на разбираем за чужденеца език – пашу, не са съществували комуникативни пречки и няма възражения от негова страна.

В интервюто чужденецът е заявил, че е напуснал А. преди около три месеца, като е напуснал нелегално А. и е заминал за И., после е заминал за Турция и след това нелегално е влязъл на територията на РБългария, където пребивал в стара къща, близо до С., където бил задържан от полицията. Посочил е, че първоначалната му цел била

С., но ако е възможно би останал в България. В интервюто чужденецът е заявил, че не е имал проблеми с властите, не е бил арестуван в държавата му на произход, не е осъждан, не е членувал в политически партии и никога не е бил заплашван от някого лично. Твърди, че е напуснал А. поради факта, че талибаните убили баща му, но не разполага с писмени доказателства за неговата смърт.

Въз основа на горното интервюиращият орган на ДАБ е издал оспореното в настоящо производство решение, с което на основание чл. 70, ал.1, във вр. с чл.13, ал.1, точки 1-3 от ЗУБ е отхвърлил като неоснователна молбата на жалбоподателя за международна закрила.

За да постанови този резултат, органът е приел, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Прието е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г., а причините, заявени от чужденеца за напускане на А. са от личен характер, при което не са налице предпоставките на ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Този извод е обоснован и след преценка твърденията на чужденеца по време на проведеното интервю, в което е заявил, че не е бил арестуван, съден и осъждан в държавата си по произход, както и, че не заплашван от никого в А..

Органът е приел за недостоверни твърденията на жалбоподателя за проблеми с талибаните свързани с убийството на баща му отпреди две години. На въпросите дали той и семейството му са били заплашвани след смъртта на баща му, чужденецът дава неясни и противоречиви отговори. Въз основа на личната история на чужденеца, заявена по време на интервюто, административният орган е приел, че по отношение на него не са налице основателни опасения от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, основани на: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, от което е изведен правен извод, че по отношение на жалбоподателя не е налице преследване по смисъла на чл. 8, ал.2-5 и ал.7 и 8 от ЗУБ.

В обжалваното решение е прието, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателство по смисъла на чл. 9, ал.1 от ЗУБ, за което са изложени подробни съображения в оспореното решение. Извършена е преценка и относно наличие на обстоятелствата по чл. 9, ал.1, т.3 от ЗУБ, при наличие на които може да се предостави хуманитарен статут. Във тази връзка е прието, че в страната на произход на чужденеца-А. не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие, съобразно тълкуването, дадено в Решение от 17.02.2009г. на Съда в Л. по дело № С-465/07г. на Директива 2004/83/ЕО и тълкувателно решение по дело № С-285/12г. на Съда в Л..

При извършената преценка, административният орган е съобразил изложените от чужденеца причини за напускане на А., които са от личен и икономически характер, а така също и информацията относно държавата на произход на лицето, съдържаща се в Справка вх.№ МД673/09.12.2020г., от която се установява, че за чужденеца съществува реална възможност да се върне в страната му по произход, без това да създава риск за неговия живот, но последният сам е предпочел да я напусне и да остане извън нея.

Прието е, че не са налице и предпоставките за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.9 и чл. 9, ал.6 от ЗУБ, както и по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

При така установената фактическа обстановка и при спазване разпоредбата на чл. 168,

ал.1 от АПК за проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, настоящият състав извежда следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено от интервюиращ орган на ДАБ, определен със Заповед № РД 05-781/09.12.2020г. на председателя на ДАБ, в срока по чл.70, ал.1 от ЗУБ (регистрирането на чужденеца в ДАБ е извършено на 17.12.2020г., а произнасянето на административният орган е от 05.01.2021г. от което следва, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган, в рамките на предметната му компетентност и при спазване на 14-дневния срок за произнасяне по чл.70, ал.1 от ЗУБ. Следователно не е налице отменителното основание по чл. 146, т.1 от АПК, за отмяна на обжалваното решение.

Оспореното решение съответства на изискването за форма на административния акт по чл. 59, ал.2 от АПК, вр. чл. 91 от АПК, като съдържа всички изискуеми от разпоредбата на чл.59, ал.2 от АПК реквизити, включително правни и фактически основания за издаването му и не е налице отменителното основание по чл. 146,т.2 от АПК.

При издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила на АПК и специалния закон – ЗУБ, като наведените доводи в тази насока в жалбата са неоснователни. По делото е установено, че чужденецът е подал молба за закрила и е регистриран в ДАБ на 17.12.2020г., като е съставен регистрационен лист, дактилоскопна карта Евродак. На същата дата с него е проведено интервю, при което са спазени изискванията на чл.61, ал.2 от ЗУБ. На лицето е връчен екземпляр от Указания относно за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България в превод на език дари, с което е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията му в хода на производството; последиците при неспазване на негови задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен му е списък с адресите на организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут в ДАБ и Инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ, на език-дари, който владее и разбира. С оглед горното съдът приема, че е спазена процедурата по чл. 58, ал.8 от ЗУБ и не е нарушено правото му на защита.

Интервюиращият орган е провел интервюто с чужденеца в съответствие с изискванията на чл. 63б от ЗУБ, при условия, които гарантират нужната поверителност, в присъствие на преводач на език пащу, който лицето е декларирало, че разбира.

Съдът приема, че не са допуснати нарушения по чл.35 и чл. 36 от АПК, тъй като в административното производство са събрани наличните по случая доказателства, изяснени са всички релевантни обстоятелства във връзка с индивидуалното положение на чужденеца, както и актуалната обстановка в А., съдържаща се в справка № МД- 673/09.12.2020г. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, че не са налице предпоставките за приложение на тълкуванията дадени в тълкувателно решение на СЕС от 17.02.2009г. по дело № С-465/07г. и Тълкувателно решение на СЕС от 30.01.2014г. по дело № С-285/12г. по тълкуването на чл.15,б”в” от Директива 2011/95/ЕС, приложими във връзка с преценката за приложение разпоредбата на чл. 9, ал.1,т.3 от ЗУБ.

Съдът приема, че са спазени националните и съюзни стандарти за приемането на чужденеца като кандидат за международна закрила и процесуалните правила и

гаранции, регламентирани в ЗУБ и не са налице отменителните основания по чл. 146, т.3 от АПК.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.4 от АПК. Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието "преследване" по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ е дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а ал. 5 сочи, че действията на преследване могат да бъдат: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл.12, ал.1, т.1-3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая, от проведеното интервю се установява, че лицето не е било обект на посочените действия, имащи характер на преследване, при което правните изводи на административния орган за липса на основание по чл.8, ал.1 и ал.3 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, на жалбоподателя, са правилни и законосъобразни. Правилно е прието, че не са установени и предпоставките на чл.8, ал.9 от ЗУБ, тъй като не е установено член на неговото семейство да има признат статут на бежанец в Република България.

Правилни и законосъобразни са изводите на административния орган, че не са налице предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 от ЗУБ, тъй като в изложената от чужденеца бежанска история липсват твърдения и опасения за в бъдеще, за тежки посегателства, като изтезание или нечовешко или унижително отнасяне. Липсата на подобни твърдения от негова страна, не дава основание да се приеме, че е бил принуден да напусне страната си, поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. От интервюто е видно, че жалбоподателят не е имал изобщо подобни твърдения, а е твърдял наличие само и единствено на лични и икономически причини за напускането на държавата си по произход. Следователно, изводите на административния орган за липса на основание за признаване бежански и на хуманитарен статут на жалбоподателя, са законосъобразни. Развитите доводи в обратен смисъл в жалбата, са неоснователни.

Правилни, обосновани и законосъобразни са изводите на административния орган, че молбата на чужденеца е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.1-3 тъй като чужденецът не е посочил никакви причини за основателни опасения от преследване. Чужденецът е влязъл в страната не по законоустановения ред и не заявил незабавно

пред компетентен орган желанието си да получи закрила, а се е укривал и едва след като е заловен от полицията е подал молба за международна закрила.

В хода на съдебното производство не са събрани нови доказателства, които да водят до други изводи, различни от изведените в оспореното решение. Обратното, установява се, че чужденецът отново е извършил нарушение, като самоволно е напуснал РПЦ-С., отдел „ПМЗ-Военна рампа“ към ДАБ, където е бил настанен, което потвърждава изводите на административния орган в обжалваното решение за липса на предпоставките за предоставяне на международна закрила.

По изложените съображения, настоящият състав приема, че жалбата е неоснователна, а оспореното решение законосъобразно, постановено в съответствие с чл. 146, т.1-5 от АПК, във вр. чл. 91 от ЗУБ.

Водим от горното и на основание чл. 85, ал.1 от ЗУБ, Административен съд София-град, Първо отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Л. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., с адрес [населено място], ул.Проф.И. Г.“ № 29, РПЦ на ДАБ при МС против Решение № УПВР-17/05.01.2021г. на Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал.1, вр. чл.13, ал.1,т.1-3 от ЗУБ е отхвърлена, като неоснователна молбата му за предоставяне на международна закрила.

Препис от решението да се връчи на жалбоподателя и на ответника.

Решението е окончателно(чл.85, ал.3 от ЗУБ).

СЪДИЯ :